

Sygn. akt II AKa 58/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Małgorzata Janicz (spr.)

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński

SO (del) – Dorota Radlińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 r.

(...) K., syna H. i H. z domu

N., urodzonego w dniu (...) w G., oskarżonego z art. 12 kk w zw. z art. 286§ 1 kk w zw. z art. 294§ 1 kk w zb. z art. 304 kk w zw. z art. 11§ 2 kk

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt VIII K 225/17

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego A. K. (1) w części dotyczącej wysokości orzeczonej w pkt 1 wyroku kary 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności i obniża tę karę, wymierzając oskarżonemu A. K. (1) karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 63§ 1 kk zalicza temu oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 17 marca 2017r do dnia 22 października 2019r ;

III. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków za drugą instancję, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 10 czerwca 2011 roku do listopada 2012 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości nr (...) znajdującej się w W. przy ul. (...), objętej Księgą Wieczystą nr (...) prowadzoną przez VII Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W., wprowadził w błąd B. G. i W. S. (1), co do działalności spółki (...) z siedzibą w N., na Cyprze rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie ich aktualnego zadłużenia i wyzyskując przy tym ich przymusowe położenie oraz działając pod pretekstem udzielenia im pożyczki gotówkowej doprowadził do zawarcia z nimi w dniu 13 lipca 2011 r. umowy pożyczki gotówkowej (Rep- A numer (...) w Kancelarii Notarialnej w W. przy ulicy

(...) lok.(...) oraz poprzez wprowadzenie w błąd B. G. i W. S. (1), co do treści podpisywanych dokumentów doprowadził do wyłudzenia pełnomocnictwa notarialnego do sprzedaży tej nieruchomości za cenę mniejszą niż faktyczna cena rynkowa (Rep. A numer (...) Kancelaria Notarialna w W. przy ulicy (...) lok. (...)), które to okoliczności nakładały na B. G. i W. S. (1) obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, a następnie wykorzystując przedmiotowe pełnomocnictwo na podstawie umowy sprzedaży z dnia 29.03.2012 (Rep. A numer (...) Kancelaria Notarialna w W. ul. (...) lok. (...)) sprzedano tę nieruchomość A. B. za kwotę 200 000 zł, przez, co B. G. i W. S. (1) zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o znacznej wartości nie mniejszej niż 210 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od maja 2011 roku do listopada 2012 roku w G. i W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 74,93 m², znajdującego się w G. przy ulicy (...), objętej księgą wieczystą (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku III Wydział Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd C. L., co do działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo ukierunkowanej na zrefmansowanie jego aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym jego przymusowe położenie i doprowadził go do zawarcia w dniu 7 czerwca 2011 r. pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 300 000 zł, a faktycznie udzielonej w wysokości 32 000 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod numerem (...), w Kancelarii Notarialnej w G. przy ulicy (...), przed notariuszem J. S. (1) oraz wprowadził go w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów, wyłudzając w ten sposób od niego pełnomocnictwo notarialne dla „V. den (...)” z siedzibą w N., sporządzone przez tego samego notariusza w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod numerem (...), niezbędne do sprzedaży tego mieszkania, które to okoliczności nakładały na C. L. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, a następnie wykorzystując to pełnomocnictwo sprzedano mieszkanie za kwotę 350 000 zł na podstawie umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A numer (...) w Kancelarii Notarialnej w K. przy ulicy (...), przed notariuszem (...) sp. z o.o., która została założona tego samego dnia i przed tym samym notariuszem na podstawie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A numer (...), przez co C. L. został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 300 000,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w okresie od kwietnia 2011 roku do listopada 2012 roku w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 39,42 m², znajdującego się w W. przy ulicy (...), objętej księgą wieczystą KW (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W., XV Wydział Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd M. C. (1), co do działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie jej aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym jej przymusowe położenie i doprowadził do zawarcia w dniu 12 kwietnia 2011 r. pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 218 000 zł, a faktycznie udzielonej w wysokości 2 000 zł zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A numer (...) w Kancelarii Notarialnej w W. przy ulicy (...) przed notariuszem W. A. oraz wprowadził ją w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów a następnie na podstawie pełnomocnictwa do wymeldowania z mieszkania jej syna M. C. (2), potwierdzonego przez notariusza A. K. (2) w Kancelarii Notarialnej w W. przy ulicy (...) sprzedał to mieszkanie E. F. za kwotę 150 000 zł, przez co M. i M. C. (2) zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 220 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

IV. w okresie od czerwca 2011 roku do listopada 2012 roku w G., G. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 37,35 m² znajdującego się w G. przy ulicy (...) objętej księgą wieczystą (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Gdyni V Wydział Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd K. S., co do działalności (...) z siedzibą w N., rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie jej aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym jej przymusowe położenie, doprowadził do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 81 000 zł, a faktycznie udzielonej

jej w wysokości 70 000 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej w G. przy ulicy (...), przed notariuszem J. S. (1) oraz wprowadził ją w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów, które to okoliczności nakładały na K. S. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym co wykorzystano do sprzedaży mieszkania przez co K. S. została doprowadzona do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości co najmniej 90 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

V. w okresie od lipca 2011 r. do 22 listopada 2012 r. w G. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 37,98 m², znajdującego się w P. przy ulicy (...), objętego spółdzielczym własnościowym prawem D. S. wprowadził ją w błąd co do działalności (...) z siedzibą w N., rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie jej aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym jej przymusowe położenie i doprowadził ją do zawarcia pozornej umów pożyczki pieniężnej w kwocie 133 400 zł, a faktycznie udzielonej jej w wysokości 21 000 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej w W. przy ulicy (...) lok. (...) przed notariuszem W. Z. oraz wprowadził ją w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów, wyłudając w ten sposób od niej pełnomocnictwo dla (...) z siedzibą w N., które miało być jej zwrócone, po zawarciu umowy pożyczki, czego jednak nie uczynił wykorzystując je do sprzedaży w/w mieszkania K. i A. L. w dniu 18 października 2011 roku na podstawie umowy zawartej przed notariuszem K. W. (1) i wpisanej do Repertorium A pod nr (...), czym doprowadził D. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 240 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k.

VI. w okresie od maja 2011 r. do listopada 2012 r. w B. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 37,67 metrów kwadratowych, znajdującego się w B. przy ulicy (...) objętej księgą wieczystą (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział X Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd M. i W. L., co do działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie ich aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym ich przymusowe położenie i doprowadził do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 138 000 zł, a faktycznie udzielonej im w wysokości 31 200 zł zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej w B. przy ulicy (...) przed notariuszem J. N. oraz wprowadził ich w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów, które to okoliczności nakładały na M. i W. L. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym co wykorzystano do sprzedaży ich mieszkania czym M. i W. L. zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości nie mniejszej niż 138 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w okresie od lipca 2011 roku do listopada 2012 roku w G. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 34,45 m² znajdującego się w G. przy ulicy (...) objętego księgą wieczystą GD 1 G/ (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku III Wydział Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd S. G., co do działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie jego aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym jego przymusowe położenie i doprowadził go do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 138.516,00 zł, a faktycznie udzielonej mu w wysokości 31.200 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej w G. przy ulicy (...) przed notariuszem J. S. (1) oraz wprowadził go w błąd, co do treści podpisywanych dokumentów, które to okoliczności nakładały na S. G. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, co wykorzystano do sprzedaży mieszkania przez co S. G. został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości nie mniejszej niż 140 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. w okresie od maja 2011 roku do listopada 2012 roku w G. i w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 59,30 metrów kwadratowych, znajdującego się w G. przy ulicy (...), objętej księgą wieczystą (...), prowadzoną przez Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku, III Wydział Ksiąg Wieczystych, wprowadził w błąd E. i A. Ś. co do działalności (...) z siedzibą w N., rzekomo ukierunkowanej na zrefinansowanie ich aktualnego zadłużenia, wykorzystując przy tym ich przymusowe położenie i doprowadził ich do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 250 000 zł, a faktycznie udzielonej im w kwocie 35 000 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej w G. przy ulicy (...) przed notariuszem J. S. (1) oraz wprowadził ich w błąd, co do treści podpisanych dokumentów i wyłudził w ten sposób od E. Ś. pełnomocnictwo notarialne dla (...) z siedzibą w N., sporządzone przez tego samego notariusza w formie aktu notarialnego o wpisie do Repertorium A 1402 niezbędne do sprzedaży tego mieszkania, które to okoliczności nakładały na A. Ś. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeń wzajemnym, a następnie wykorzystując to pełnomocnictwo do sprzedaży mieszkania przez co E. i A. Ś. zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 250 000 zł,

tj. o art. 286 § 1 k.k. w zw.. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. k.k.

IX. w dniu 2.06.2011r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. oraz nieustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 32,75 m2 znajdującego się w L. przy ul. (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Legionowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd J. S. (2), co do zakresu działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo udzielającej pożyczek wykorzystując przy tym jego przymusowe położenie i doprowadził go do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 191 100 zł a faktycznie udzielonej mu w kwocie 45 000 zł, zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej W. ul. (...) lok. 1 A przed notariuszem E. C., której zabezpieczeniem był w/w lokal mieszkalny, które to okoliczności nakładały na J. S. (2) obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, a następnie wykorzystując przedmiotowy akt notarialny zbyto tę nieruchomość M. L. za kwotę 160 000 zł przez co J. S. (2) doprowadzony został do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości nie mniejszej niż 146 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

X. w dniu 7.11.2011r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 48,96 m2 znajdującego się w G. ul. (...) objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Gdańska - Północ III Wydział ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd A. i L. A., co do zakresu działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo udzielającej pożyczek wykorzystując przy tym ich przymusowe położenie i doprowadził ich do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 284 000 zł a faktycznie udzielonej im w kwocie 16 000 zł zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) w G. przed Notariuszem J. S. (1) której zabezpieczeniem był w/w lokal mieszkalny, które to okoliczności nakładały na A. i L. A. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, a następnie przejmując własność w/w lokalu mieszkalnego na podstawie w/w aktu notarialnego udzielił A. i L. A. pełnomocnictwa do działania w imieniu (...) na podstawie, którego nabyli oni na podstawie aktu notarialnego z dnia 24.09.2012r. Rep. A nr 8179/2012 zawartego w kancelarii Notarialnej ul. (...) 1/2 w G. przed notariuszem P. L. lokal mieszkalny znajdujący się w G. ul. (...) lok. 1 o wartości ok. 90 000 zł, a należący uprzednio do pokrzywdzonej K. S. przez co A. i L. A. zostali doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości nie mniejszej niż tys. 178 000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XI. w dniu 2.09.2010r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 58,10 m2 znajdującego się w W. ul. (...) objętej księgą wieczystą KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. IX Wydział Ksiąg Wieczystych

wprowadził w błąd M. K., co do zakresu prowadzonej działalności rzekomo udzielającej pożyczek wykorzystując przy tym jej przymusowe położenie i doprowadził ją do zawarcia umowy sprzedaży w/w mieszkania zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr Rep. A 1869/2010 w Kancelarii Notarialnej W. ul. (...) lok. 123 przed notariuszem W. Z. za kwotę 340 000 zł, a faktycznie udzielenie jej pożyczki w kwocie 10 000 zł, której zabezpieczeniem miało być w/w mieszkanie w ten sposób, że udzielono w/w pożyczki w kwocie 10.000 zł i nie przekazano kwoty wskazanej w w/w akcie notarialnym w wysokości 346 779 zł jednocześnie obiecując M. K., iż w razie spłaty w/w pożyczki mieszkanie zostanie jej zwrotnie sprzedane, a które to okoliczności nakładały na M. K. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, czym doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości nie mniejszej niż 346 779 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XII. w dniu 18.04.2011 r. W. działając wspólnie i w porozumieniu z K. C. (1) i M. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu nieruchomości w postaci mieszkania o powierzchni 53,30 m² znajdującego się w W. ul. (...) objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. IX Wydział ksiąg Wieczystych wprowadził w błąd K. i E. W., co do swojej tożsamości przedstawiając się jako G. B. oraz zakresu działalności (...) z siedzibą w N. rzekomo udzielającej pożyczek wykorzystując przy tym ich przymusowe położenie i doprowadził ich do zawarcia pozornej umowy pożyczki pieniężnej w kwocie 270 000 zł a faktycznie udzielonej im w kwocie 40 383,83 zł zawartej w formie aktu notarialnego wpisanego do Repertorium A pod nr (...) w Kancelarii Notarialnej przy Al. (...) przed Notariuszem R. D., której zabezpieczeniem był w/w lokal mieszkalny, które to okoliczności nakładały na K. i E. W. obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, a następnie przejmując własność w/w lokalu mieszkalnego na podstawie w/w aktu notarialnego doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości o łącznej wartości nie mniejszej niż tys. 229 616,17 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 304 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt VIII K 225/17:

1. Uznał oskarżonego A. K. (1) w ramach czynów wyżej opisanych zarzucanych mu w pkt I – X i XII za winnego tego, że w okresie od kwietnia do września 2011 roku w W., G. i B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w (...) spółki (...) z siedzibą w N., czynem ciągłym, ze z góry podjętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu mieszkań za kwotę udzielonych pożyczek, stanowiących część wartości mieszkania, na podstawie zawartych w formie aktów notarialnych umów przewłaszczenia na zabezpieczenie, wprowadzając w błąd właścicieli mieszkań co do zamiaru zwrotu nieruchomości po spłaceniu pożyczki, ewentualnego rozliczenia się z różnicy pomiędzy wartością mieszkania a kwotą udzielonej pożyczki, doprowadził właścicieli mieszkań do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2.215.402,25 zł poprzez utratę przez dotychczasowych właścicieli prawa własności mieszkań, wyzyskując przy tym ich przymusowe położenie, nakładając obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym, w tym:

- w dniu 13 lipca 2011 roku B. G. i W. S. (1), udzielając pożyczki w kwocie 40.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w W. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 315.000 zł,

- w dniu 7 czerwca 2011 roku C. L., udzielając pożyczki w kwocie 32.000 zł, przenosząc własność mieszkania położonego w G. przy ulicy (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 406.010 zł

- w dniu 12 kwietnia 2011 M. C. (1), udzielając pożyczki w kwocie 2.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w W. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 216.000 zł,

- w dniu 9 czerwca 2011 roku K. S., udzielając pożyczki w kwocie 60.000 zł, przenosząc na (...) własność mieszkania położonego w G. przy ulicy (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A (...), doprowadzając ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32.600 zł,

- w dniu 11 sierpnia 2011 roku D. S., udzielając pożyczki w kwocie 21.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w P. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w 119.000 zł,

- w dniu 11 maja 2011 roku M. i W. L., udzielając pożyczki w kwocie 31.200 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w B. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 106.800 zł,

- w dniu 5 sierpnia 2011 roku S. G., udzielając pożyczki w kwocie 31.200 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w G. przy ulicy (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 111.899 zł,

- w dniu 3 czerwca 2011 roku E. i A. Ś., udzielając pożyczki w kwocie 35.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w G. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 230.800 zł,

- w dniu 1 września 2011 roku J. S. (2), udzielając pożyczki w kwocie 45.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w L. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 128.326,25 zł,

- w dniu 7 czerwca 2011 roku A. i L. A., udzielając pożyczki w kwocie 16.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w G. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 324.000 zł,

- w dniu 18 kwietnia 2011 roku E. i K. W. (2), udzielając pożyczki w kwocie 54.000 zł, przenosząc na rzecz (...) własność mieszkania położonego w W. przy ul. (...) na podstawie aktu notarialnego Rep. A nr (...), doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 224.967 zł,

tj. popełnienia czynu z art. 12 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 304 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu A. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 17 marca 2017 roku do 27 września 2018 roku.

3. Na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził od oskarżonego A. K. (1) tytułem częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych:

- K. S. kwotę 16.300 zł,

- M. i W. L. kwotę 53.400 zł,

- S. G. kwotę 55.949,50 zł

- E. i A. Ś. kwotę 115.400 zł,

- J. S. (2) kwotę 64.163,13 zł,

- A. i L. A. 162.000 zł

- E. i K. W. (2) 112.483,50 zł.

4. Na podstawie art. 41 § 1 i 2 kk orzekł wobec oskarżonego A. K. (1) zakaz wykonywania zawodów związanych z prowadzeniem agencji bankowych, udzielaniem pożyczek, zakaz zajmowania stanowisk kierowniczych i reprezentowania w podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w tym zakresie w podmiotach gospodarczych polskich jak i zagranicznych na okres 8 (ośmiu) lat.

5. Uniewinnił oskarżonego A. K. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt XI.

6. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego A. K. (1) od kosztów sądowych w zakresie czynów, za które został skazany, obciążając nimi Skarb Państwa, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części, w której oskarżony A. K. (1) został uniewinniony, obciążył Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego w części dotyczącej punktu 1, 2, 3, 4, na korzyść oskarżonego A. K. (1).

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która to obraza miała bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

1. art.4 k.p.k. w zw. z art.366§1 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia Sądu jedynie o fragmentaryczny materiał dowodowy przez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego A. K. (1), a także nieprzeprowadzenie wszechstronnego postępowania dowodowego, zarówno ex officio jak i na wniosek obrony, tj.:

a) niedokonania właściwej analizy treści zawieranych umów pożyczek, z których w sposób jednoznaczny wynika, że warunki zaakceptowane przez pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) były dlań możliwe do zrealizowania, w tym z uwagi na:

a.1 udzielenie pożyczkobiorcom (pokrzywdzonym) nietypowo jak dla tego typu zobowiązań - dwudziestodniowego termin dopuszczającego zwłokę w wywiązaniu się przez pożyczkodawców z przyjętych zobowiązań, a polegających na spłacie (zwrocie) udzielonego im w ramach pożyczki świadczenia pieniężnego;

a.2 udzielenie pożyczkobiorcom (pokrzywdzonym) pełnomocnictw do zwrotnego przewłaszczenia nieruchomości, których prawo własności, w ramach zabezpieczenia, przenoszone były na podmiot udzielający pożyczek,

a.3 udzielenie pożyczkobiorcom (pokrzywdzonym) zabezpieczeń przewidujących zapewnienie im zaspakajanie potrzeb mieszkaniowych w przypadku niewywiązywania się przez nich z przyjętych zobowiązań,

a.4 zawieraniu porozumień pomiędzy podmiotem pożyczającym, a pożyczkobiorcami, na mocy to których porozumień przedłużano pożyczkobiorcom termin do zwrotu udzielonych im pożyczek pieniężnych;

b) pominięcie dowodów z:

b.1 zeznań w charakterze świadka P. G., zarządcy (dyrektora) firmy (...), na okoliczność roli tegoż świadka w zakresie działalności w/w podmiotu na terenie Polski, charakteru i kompetencji oskarżonego A. K. (1) i oskarżonego K. C. (2) w zakresie reprezentacji (...) na terenie Polski, celu rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej w/w osoby prawnej na terenie Polski;

b.2 zeznań w charakterze świadka pożyczkobiorey (pokrzywdzonej) K. S. (w aktach sprawy brak jest informacji podawanej na rozprawach przez Przewodniczącą składu orzekającego, że świadek ten znajduje się poza granicami Polski), na okoliczność ustalenia zakresu wiedzy w/w świadka w przedmiocie rozumienia zobowiązań przyjętych przez niego mocą umowy pożyczki zawartej w formie aktu notarialnego rep.A Nr. (...) oraz woli w zakresie

podejmowania decyzji (swoboda wyrażania woli) w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia spłaty zobowiązania poprzez przewłaszczenie prawa własności do lokalu mieszkalnego nr 1 położonego w G. przy ul. (...),

b.3 zeznań w charakterze świadka pożyczkobiorcy (pokrzywdzonego) J. S. (2), na okoliczność ustalenia zakresu wiedzy w/w świadka w przedmiocie rozumienia zobowiązań przyjętych przez niego mocą umowy pożyczki zawartej w formie aktu notarialnego rep. A Nr. (...) oraz woli w zakresie podejmowania decyzji (swoboda wyrażania woli) w przedmiocie udzielenia zabezpieczenia spłaty zobowiązania poprzez przewłaszczenie prawa własności do lokalu mieszkalnego położonego w L. przy ul. (...),

b.4 dokumentu w postaci umowy zawartej pomiędzy (...), a pożyczkobiorcą (pokrzywdzonym) J. S. (3) i tym samym niepoddanie analizie treści stosunku obligacyjnego łączącego strony w/w umowy (w aktach sprawy znajdują się jedynie dwa aneksy do umowy pożyczki),

b.5 dokumentu w postaci pisemnego porozumienia zat.: „ugoda” do umowy pożyczki zawartej pomiędzy (...) a pożyczkobiorcą (pokrzywdzonym) J. S. (3) i tym samym niepoddanie analizie treści zmodyfikowanego pierwotnego stosunku obligacyjnego łączącego strony w/w umowy (w aktach sprawy znajdują się jedynie dwa aneksy do umowy pożyczki), b.6 ustalenia autentyczności dowodów z dokumentów w postaci odrębnych notatek znajdujących się na kartach akt sprawy nr.: 156 do 157 poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. pisma ręcznego w zakresie czy były one kreślone ręką oskarżonego A. K. (1); b.7 niedokonanie przez skład orzekający analizy dokumentów, o których mowa w ustępie poprzedzającym (notatki odrębne k.156 do 157 akt sprawy), z której to analizy wynika jednoznacznie, że oskarżony A. K. (1) dokonywał analizy zdolności kredytowej pożyczkobiorców (pokrzywdzonych), w tym K. S. i C. L. (poprzez zapisywanie informacji o dochodach pożyczkobiorców - pokrzywdzonych, bieżących obciążeniach finansowych pożyczkobiorców - pokrzywdzonych oraz kosztach utrzymania gospodarstwa domowego pożyczkobiorców - pokrzywdzonych), co przeczy tezie oskarżenia, że jedynym celem działalności firmy (...) było „doprowadzanie do przejmowania nieruchomości”, a nie udzielenie oprocentowanych pożyczek pieniężnych,

b.8 dokumentów w postaci certyfikatów potwierdzających odpowiednio zadłużenia poszczególnych pożyczkobiorców (pokrzywdzonych), na okoliczność urealnienia wysokości rzekomej szkody, powstałej wskutek przewłaszczenia praw własności do nieruchomości,

b.9 dokumentów w postaci wydruków z ksiąg wieczystych nr: (...) i (...) dotyczących nieruchomości lokalowych związanych z pożyczkobiorcami (pokrzywdzonymi) K. i E. małż. W. oraz A. i E. małż. Ś., na okoliczność, że (...) na dzień sporządzania aktu oskarżenia nie zbyła w/w nieruchomości z uwagi na wywiązywanie się przez pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) z zawartych przez nich umów pożyczek, a co polegało na spełnianiu świadczeń pieniężnych polegających na spłaceniu ustalonych z pożyczkodawcą w umowie rat,

b.10 opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii, na okoliczność czy pokrzywdzeni wymienieni w treści aktu oskarżenia mieli w jakikolwiek sposób ograniczoną bądź wyłączoną poczytalność in tempore crimini, a także na okoliczność udzielenia odpowiedzi co motywowało,

b.11 niezwrócenie się przez Sąd Okręgowy do Biura Informacji Krajowej o nadesłanie informacji w zakresie tego czy pożyczkobiorcy (pokrzywdzeni) na dzień zawierania umów pożyczek (wskazanych w zaskarżonym wyroku) faktycznie (o czym w akcie oskarżenia i zaskarżonym wyroku) byli ujawnieni w bazie dłużników, co miałyby wskazywać na „przymus” w przedmiocie zawierania rzekomo niekorzystnych umów pożyczek z (...),

b.12 niezwrócenie się przez Sąd Okręgowy do zarządów spółdzielni mieszkaniowych względnie wspólnot mieszkaniowych, które prowadziły rejestry lokali należących do pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) o nadesłanie informacji w zakresie zadłużeń czynszowych pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) na od dnia nabycia prawa własności do w/w lokali przez (...) aż do dnia ich zbycia albowiem zgodnie z zapisami w/w umów pożyczek opłaty te powinny ponosić pożyczkobiorcy (pokrzywdzeni) i tym samym kwoty tych zobowiązań pieniężnych należy odjąć od kwot rozliczeń (np. w przypadku pożyczkobiorców B. G. i W. S., M. i W. małż. L.),

b.13 niezobowiązanie oskarżyciela w osobie Prokuratury Rejonowej dla Warszawy W. w W. o nadesłanie dokumentów procesowych zgromadzonych w sprawie sygn. PR 6 Ds. 1145.2017 dotyczących historii związanej z przewłaszczeniem na rzecz pożyczkodawcy w osobie firmy (...) nieruchomości położonej w miejscowości C. gm. R., wskutek niewywiązania się z umowy pożyczki udzielonej pożyczkobiorcom przez (...), a następnie zwrotne przewłaszczenie w/w nieruchomości na rzecz pożyczkobiorców wskutek uregulowania zobowiązania przez pożyczkobiorców,

b.14 niezyskanie (pomimo dwukrotnego zwrócenia się) przez Sąd Okręgowy od notariusza G. R. (Kancelaria Notarialna przy ul. (...) nr 1 w W.) dokumentu w postaci pełnomocnictwa udzielonego w formie aktu notarialnego przez pożyczkodawcę (...) na rzecz pożyczkobiorców do zwrotnego przewłaszczenia nieruchomości stanowiących zabezpieczenie realizacji umowy pożyczek, co jednoznacznie wskazuje na zamiar zwrotu w/w nieruchomości przez pożyczkodawcę i tym samym brak znamion jakiegokolwiek czynu zabronionego,

b.15 pominięcie dokumentów w postaci pełnomocnictw udzielonych w formie aktu notarialnego przez pożyczkodawcę (...) na rzecz pożyczkobiorców do zwrotnego przewłaszczenia nieruchomości, co niweczy możliwość przypisywania braku zamiaru w zakresie zwrotu przewłaszczanych nieruchomości tytułem zabezpieczenia umów pożyczek,

b.16 pominięcie tych fragmentów wyjaśnień współoskarżonego K. C. (1), z których wynikało, że pożyczkodawca (...) zamierzał dokonywać zwrotu przewłaszczonych nieruchomości w przypadku spłaty zobowiązań pieniężnych przez pożyczkobiorców,

2. art.2 k.k. w zw. z art.41§1 k.p.k. w zw. z art.438 pkt.2 k.p.k. poprzez rozpoznanie sprawy przez Sędziego Sądu Okręgowego w osobie M. T. względem, którego istniały okoliczności wywołujące uzasadnione wątpliwości co do bezstronności tegoż sędziego z uwagi na fakt, że w/w sędzia od początku postępowania sądowego przejawiał zachowania świadczące o ukształtowaniu negatywnego poglądu w sprawie na ocenę zachowania oskarżonego A. K. (1), a co objawiło się konsekwentnym oddalaniem słusznych, z punktu widzenia art.2 k.p.k. wniosków dowodowych obrony, oskarżonego, oraz zaniechanie dochodzenia prawdy obiektywnej ex officio a także przejawianiem jawnie niechętnego stosunku do w/w oskarżonego przy jednoczesnym faworyzowaniu oskarżonego K. C. (2);

3. art.7 k.p.k. przez oparcie treści zaskarżonego wyroku o niedopuszczalną dowolność w obliczu całokształtu okoliczności sprawy i zgromadzonego materiału dowodowego, a co objawiło się:

a) dowolnym ustaleniem jakoby oskarżony A. K. (1) działał z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym doprowadzenia pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem skoro z zeznań tychże pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) wynikało, że przystępując do zawarcia umów pożyczek z (...) działali oni z pełnym rozeznaniem zakresu swoich zobowiązań oraz praw pożyczkodawcy wynikających z w/w umów, a o których dodatkowo za każdym razem informował ich urzędnik państwowy w osobie notariusza oraz, że ich położenie (pożyczkodawców - pokrzywdzonych) nie uzasadniało konieczności pozyskania środków pieniężnych od pożyczkodawcy celem zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych,

b) dowolnym ustaleniem jakoby w dniu zawierania umów pożyczek oskarżony A. K. (1) posiadał zamiar doprowadzenia pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, w sytuacji gdy oskarżenie nie wykazało by w/w oskarżony na dzień zawierania umów pożyczek przez (...) z pożyczkobiorcami (pokrzywdzonymi) od roku 2011 działał w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym albowiem zamiar zwrócenia zabezpieczonych przewłaszczeniem własności nieruchomości u oskarżonego A. K. (1) istniał skoro dochodziło do udzielania w formie aktu notarialnego pełnomocnictw pożyczkobiorcom do zwrotnego przeniesienia tegoż przewłaszczonego prawa własności, a to w przypadku zrealizowania przez pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) zobowiązań wynikłych z zawartych umów pożyczek, a nadto oskarżony ten niejednokrotnie przedłużał pożyczkobiorcom terminy do zwrotu pożyczek (co trwało nieraz dwa lata), zawierał z pożyczkobiorcami (pokrzywdzonymi) ugody zaś na dzień zastosowania tymczasowego aresztowania względem oskarżonego A. K. (1) część zobowiązań wynikłych z zawartych umów pożyczek, a objętych aktem oskarżenia nadal trwała (np. pokrzywdzeni W., Ś.) zaś jedno z zobowiązań (wszak rozmyślnie nie ujęte w stanie faktyczno - prawnym sprawy) zakończyło się

zwrotnym przeniesieniem przewłaszczonego uprzednio prawa własności do nieruchomości położonej w miejscowości C. gm. R.,

c) dowolnym ustaleniem wysokości powstałej w mieniu pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) rzekomej szkody (w rozumieniu art.332§1 pkt.2 k.p.k.) poprzez używanie w treści zaskarżonego wyroku zwrotu, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem jest „nie mniejsza niż...”, w sytuacji gdy wartość rzekomo wyrządzanych „szkód” stanowić powinna wynikową pomiędzy wartością nieruchomości (względnie własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego), a zadłużeniem pożyczkobiorców wynikłym z: zaległych kosztów pokrytych przez pożyczkodawcę (...), tj. opłat czynszowych, nominalnych kwot udzielonych pożyczek, kosztów umów sporządzonych w formie aktów notarialnych, uiszczanego podatku od czynności cywilnoprawnych, prowizji z tytułu udzielonych pożyczek, a co miało bezpośredni wpływ na niewłaściwe kwalifikowanie czynu z art.294 k.k.,

4. art.5§2 k.p.k. przez jego niezastosowanie i nie rozstrzygnięcie, niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego A. K. (1), w sytuacji gdy brak podstaw do kategoriycznego ustalenia, że po stronie oskarżonego A. K. (1) nie „było zamiaru dokonania zwrotu przewłaszczonych od pożyczkobiorców nieruchomości” tytułem zabezpieczenia umowy pożyczki skoro pokrzywdzeni nie wykonywali względem (...) ciążących na nich zobowiązań wynikłych z tychże umów pożyczek, a jednocześnie nie miała miejsca sytuacja aby oskarżony A. K. (1) odmawiał przyjmowania od pokrzywdzonych należnych pożyczkodawcy ((...)) spłat pożyczek, a które to dopiero zachowanie przemawiałoby za uznaniem, że ów oskarżony formalnie blokuje możliwość zwrotnego przeniesienia na rzecz pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) prawa własności do przewłaszczonych tytułem zabezpieczenia nieruchomości;

5. art.607e § 1 k.p.k. przez jego rażącą obrazę, a co polegało na wprowadzeniu przez polski wymiar sprawiedliwości w błąd białoruskiego organu wymiaru sprawiedliwości i doprowadziło do ekstradycji A. K. (1) na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, w oparciu o uzupełnienie którego - nie sporządzono właściwie aktu oskarżenia a następnie wydano nieprawidłowo wyrok skazujący.

II. Nadto podnosił błąd w ustaleniach faktycznych dokonany przez Sąd Okręgowy, a który to błąd ma bezpośredni wpływ na wydanie błędnego rozstrzygnięcie w sprawie przez:

1. wadliwe ustalenie jakoby oskarżony A. K. (1) działał z zamiarem bezpośrednim i kierunkowym doprowadzenia pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem skoro z zeznań tychże pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) wynikało, że przystępując do zawarcia umów pożyczek z (...) działali oni z pełnym rozeznaniem zakresu swoich zobowiązań oraz praw pożyczkodawcy wynikających z w/w umów, a o których dodatkowo za każdym razem informował ich urzędnik państwowy w osobie notariusza oraz, że ich położenie (pożyczkodawców - pokrzywdzonych) nie uzasadniało konieczności pozyskania środków pieniężnych od pożyczkodawcy celem zaspokojenia podstawowych potrzeb egzystencjalnych,

2. wadliwe ustalenie jakoby w dniu zawierania umów pożyczek oskarżony A. K. (1) posiadał zamiar doprowadzenia pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem, w sytuacji gdy oskarżenie nie wykazało by w/w oskarżony na dzień zawierania umów pożyczek przez (...) z pożyczkobiorcami (pokrzywdzonymi) od roku 2011 działał w zamiarze bezpośrednim i kierunkowym albowiem zamiar zwrócenia zabezpieczonych przewłaszczeniem własności nieruchomości u oskarżonego A. K. (1) istniał skoro dochodziło do udzielania w formie aktu notarialnego pełnomocnictw pożyczkobiorcom do zwrotnego przeniesienia tegoż przewłaszczonego prawa własności, a to w przypadku zrealizowania przez pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) zobowiązań wynikłych z zawartych umów pożyczek, a nadto oskarżony ten niejednokrotnie przedłużał pożyczkobiorcom terminy do zwrotu pożyczek (co trwało nieraz dwa lata), zawierał z pożyczkobiorcami (pokrzywdzonymi) ugody zaś na dzień zastosowania tymczasowego aresztowania względem oskarżonego A. K. (1) część zobowiązań wynikłych z zawartych umów pożyczek, a objętych aktem oskarżenia nadal trwała (np. pokrzywdzeni W., Ś.) zaś jedno z zobowiązań (wszak rozmyślnie nie ujęte w stanie faktyczno - prawnym sprawy) zakończyło się zwrotnym przeniesieniem przewłaszczonego uprzednio prawa własności do nieruchomości położonej w miejscowości C. gm. R., 3. wadliwe ustalenie wysokości powstałej w mieniu pożyczkobiorców (pokrzywdzonych) rzekomej szkody (w rozumieniu art.332§1 pkt.2 k.p.k.) poprzez używanie

w treści zaskarżonego wyroku zwrotu, że wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem jest „nie mniejsza niż w sytuacji gdy wartość rzekomo wyrządzanych „szkód” stanowić powinna wynikową pomiędzy wartością nieruchomości (względnie własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego), a zadłużeniem pożyczkobiorców wynikłym z: zaległych kosztów pokrytych przez pożyczkodawcę (...), tj. opłat czynszowych, nominalnych kwot udzielonych pożyczek, kosztów umów sporządzonych w formie aktów notarialnych, uiszczanego podatku od czynności cywilnoprawnych, prowizji z tytułu udzielonych pożyczek, a co miało bezpośredni wpływ na niewłaściwe kwalifikowanie czynu z art.294 k.k.,

III. Z ostrożności procesowej podnosił zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to:

1. art.286§1 k.k. w zw. z art.294 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, co objawiło się uznaniem Sądu Okręgowego, że oskarżony zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia, polegającym na zawieraniu umów pożyczek w imieniu (...) z osobami fizycznymi, w pełni świadomymi, manifestującymi całkowite rozumienie podpisywanych przez siebie umów pożyczek przy udziale urzędnika państwowego w osobie notariusza - wyczerpał dyspozycję w/w normy prawnej;

2. art.304 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, co objawiło się uznaniem Sądu Okręgowego, że oskarżony zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia polegającym na zawieraniu umów pożyczek w imieniu (...) z osobami fizycznymi, w pełni świadomymi, manifestującymi całkowite rozumienie podpisywanych przez siebie umów pożyczek przy udziale urzędnika państwowego w osobie notariusza - wyczerpał dyspozycję w/w normy prawnej skoro sama dysproporcja świadczeń wzajemnych określonych w umowach pożyczek nie może stanowić o wyczerpaniu dyspozycji tej normy prawnej, a w dniu zawierania tychże umów pożyczek (od 2011 r.) nie było wiadome, że pożyczkobiorcy (pokrzywdzeni wg aktu oskarżenia) nie będą w stanie wywiązać się z przyjętych przez siebie zobowiązania; tym bardziej, że wielu pożyczkodawców wywiązało się z zawartych w ten sposób umów pożyczek, a co zastało pominięte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego oraz w akcie oskarżenia;

3. art.294 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, co objawiło się uznaniem Sądu Okręgowego, że oskarżony zachowaniem opisanym w pkt. V aktu oskarżenia (pkt. V zaskarżonego wyroku) polegającym na zawarciu umowy pożyczki z D. S. wyczerpał dyspozycję tego artykułu skoro wartość spółdzielczego prawa do lokalu wynosiła 140 tysięcy złotych, a nie 240 tysięcy złotych.

Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. K. (1) od wszystkich przypisanych mu wyrokiem Sądu Okręgowego czynów, ewentualnie,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się co do zasady nie zasadna, jednak spowodowała wydanie przez Sąd Apelacyjny wyroku reformatoryjnego, albowiem Sąd ten w wyniku kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego zmienił wyrok wydany wobec oskarżonego

A. K. (1), obniżając wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności do lat ośmiu.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej oraz analiza wydanego w dniu 27 września 2018r wyroku wskazują, iż sąd meriti ustrzegł się przed popełnieniem uchybień wskazywanych przez obrońcę w złożonej apelacji. Sąd ten w sposób właściwy nie tylko zgromadził materiał dowodowy, ale i dokonał prawidłowej oceny tego materiału, a uczynił to zgodnie z treścią art. 7 kpk. Sąd ten oparł swoje przekonanie o winie oskarżonego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, bez wątplenia wziął pod uwagę wszystkie okoliczności zarówno przemawiające na korzyść oskarżonego jak i mające przeciwny wydźwięk. Szczegółowe omówienie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia wszystkich pożyczek jakich oskarżony udzielił, wskazuje niezbicie na fakt wzięcia pod uwagę przez sąd orzekający w tej sprawie całokształtu materiału dowodowego. Przechodząc wobec tego do

szczegółowej oceny wyroku w kontekście sformułowanych zarzutów, stwierdzić należy, iż część z zarzutów zdaje się pomijać kwestię zmiany opisu czynu jaką przyjął sąd meriti w wyroku w stosunku do czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia. W szczególności dotyczy to kwestii świadomości pokrzywdzonych co do treści zawieranych umów (zarzuty z punktu b apelacji obrońcy oskarżonego). Przypomnieć wobec tego należy, iż Sąd Okręgowy uznał, iż oskarżony w ramach czynów mu zarzucanych w pkt I-X i XII działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na przejęciu mieszkań należących do pokrzywdzonych za kwotę niewspółmierną do udzielonych pożyczek, na podstawie zawartych umów przewłaszczenia na zabezpieczenie wprowadzając właścicieli w błąd co do zamiaru zwrotu nieruchomości po spłaceniu pożyczki, oraz ewentualnego rozliczenia się z różnicy pomiędzy wartością mieszkań a kwotą udzielonej pożyczki, czym doprowadził wskazanych w przypisanym czynie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie co najmniej 2, 215.402,25 zł, poprzez utratę przez dotychczasowych właścicieli prawa własności mieszkań, wyzyskując przy tym ich przymusowe położenie, nakładając obowiązek świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnym. Stąd też zarzuty dotyczące świadomości treści podpisywanych umów przez pokrzywdzonych nie podlegają powtórnemu rozważaniu albowiem są to fakty przyznane przez sąd i przez ten sąd nie kwestionowane (vide str. 31 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia). Nie jest natomiast prawdą, iż Sąd Okręgowy pominął, ustalając stan faktyczny, kwestie dotyczące udzielenia przez oskarżonego dodatkowego terminu dopuszczającego zwłokę w wywiązaniu się przez pokrzywdzonych z przyjętych zobowiązań, udzieleniu pełnomocnictw do zwrotnego przewłaszczenia nieruchomości, udzieleniu zabezpieczeń zapewniających zaspokojenie ich potrzeb mieszkaniowych czy wreszcie zawieraniu porozumień przedłużających termin zwrotu udzielonych pożyczek. Analiza materiału dowodowego wskazuje, iż Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy kwestie te przeanalizował i prawidłowo ocenił. Z oceny tej wynika, iż wszystkie te ustalone fakty nie mogą wpłynąć na zmianę oceny działania oskarżonego, a w szczególności, jak chce obrońca, na ocenę, iż oskarżony ten nie działał ze z góry powziętym zamiarem dokonania oszustwa. Z zeznań świadka S. wynika, iż termin 20 dniowy przedłużający termin wpłat raty pożyczki udzielony został w dniu podpisania umowy pożyczki (tj. 11 sierpnia 2011r) tylko dlatego, iż świadek wskazała, że nie ma możliwości wnieść pierwszej raty w dniu 18 sierpnia, i w przypadku nie udzielenia tego terminu dodatkowego w ogóle odmówiłaby podpisania umowy, co rzecz jasna byłoby niekorzystne dla oskarżonego (vide akta postępowania k 5509). Słusznie także uznano, iż za rozliczenie różnicy pomiędzy ceną mieszkania a udzieloną pożyczką nie mogą być uznane dwa przypadki, dotyczące pokrzywdzonych A. i S., w których przekazano pożyczkobiorcom mieszkanie w bardzo niskim standardzie czy też niewielką kwotą pieniędzy.

Niezasadny jest także kolejny zarzut, dotyczący nieprzesłuchania bezpośrednio przed sądem świadka K. S.. Istotnie Sąd Okręgowy błędnie wskazał, iż świadek ten przebywa za granicą, ale fakt niemożności doręczenia temu świadkowi wezwania i brak wiadomości o miejscu przebywania świadka uprawniał sąd do odczytania jej zeznań (vide akta postępowania karta 6619 odwrót). Sąd Okręgowy niewątpliwie starał się respektować zasadę bezpośredniości, o czym świadczy także korzystanie z instytucji wideokonferencji (przesłuchanie świadków przebywających w K., czy w G. i T.). Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy rozpoznając wnioski dowodowe złożone w piśmie z dnia 26.09.2018r zatytułowanym „wniosek o wznowienie przewodu sądowego” nie naruszył art. 5 § 2 kpk. Samo bowiem oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez stronę postępowania nie powoduje automatycznie naruszenia przepisu wskazanego w złożonej apelacji. W przepisie art. 5 § 2 KPK nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości, nasuwające się na tle oceny materiału dowodowego danej sprawy, organu procesowego, który powinien dążyć do ich usunięcia. Słusznie zatem sąd meriti uznał, iż odczytanie zeznań świadków, zgodne zresztą z wielokrotnie manifestowaną wolą samego oskarżonego, zwłaszcza w sytuacji braku możliwości doręczenia im wezwań do stawiennictwa na rozprawie, stanowi o skutecznym wprowadzeniu tych zeznań, złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego, do materiału dowodowego. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż o odczytanie zeznań świadka S. wnioskował sam oskarżony K. na rozprawie w dniu 21 maja 2018r w obecności swojego obrońcy (karta 6063 akt postępowania).

Oddalenie wniosków dowodowych nie może także samo w sobie świadczyć o istnieniu uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności sędziego (zarzut 2 apelacji obrońcy oskarżonego). Obrońca pomija fakt, iż złożony przez niego w dniu ogłoszenia wyroku przez sąd I instancji wniosek rozpoznany został w dniu 28 września (vide karta 6629 akt postępowania), wniosek uznany został za niezasadny i nie zasługujący na uwzględnienie. Zgodzić się należy, iż powody

uznania sędziego za stronniczego muszą być poważne i przede wszystkim wskazujące na istnienie obiektywnych przyczyn, uzasadniających utratę zaufania co do bezstronności sędziego. Próżno szukać tego typu argumentacji w sformułowanym w apelacji zarzucie. Tymczasem przedstawione przez skarżącego na tym tle pozostałe zarzuty dotyczące niekompletności materiału dowodowego, wobec powyżej poczynionych ustaleń uznać należy za niezasadne.

Niezasadny jest także zarzut obrońcy dotyczący, jak się wydaje, (pkt b.10 apelacji), obrazy art. 192 § 2 kpk poprzez nie przesłuchanie świadków – pokrzywdzonych wymienionych w treści aktu oskarżenia w obecności biegłego psychologa na okoliczność „wyłączonej lub ograniczonej poczytalności in tempore crimini”. Pomijając fakt, iż zarzut ten nie został w ogóle uzasadniony, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy odniósł się do podobnie sformułowanego wniosku dowodowego w odniesieniu do żądania uzyskania opinii biegłego psychologa w stosunku do zeznań świadków S. K. i L. (vide karta 6619 odwrót akt postępowania). Podczas bezpośredniego przesłuchania tych świadków nie ujawniły się żadne okoliczności, które wskazywać mogłyby na konieczność przesłuchania tych świadków w obecności biegłego psychologa. Na marginesie tylko stwierdzić należy, iż także ten zarzut zdaje się zmierzać do forsowania przez apelującego tezy o zdolności pokrzywdzonych do zrozumienia treści podpisywanych umów (podobnie jak zarzut dotyczący świadka S.-b3,4), podczas gdy fakt ten nie jest kwestionowany.

Niezasadne są zarzuty sformułowane w pkt b3,4,5 dotyczące oceny zeznań świadka J. S., a dotyczące „pominięcia dowodów” z zeznań tego świadka. Otóż Sąd Okręgowy szczegółowo ocenił zeznania tego świadka, co wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia (vide karta 24 uzasadnienia orzeczenia sądu I instancji), a ocenę tę Sąd Apelacyjny w całości podziela. W świetle prawidłowo dokonanych ustaleń sądu I instancji nie są zasadne także te zarzuty które koncentrują się na wykazaniu braku zamiaru dokonania przypisanego przez Sąd A. K. (1) przestępstwa. Zgodzić się należy z ustaleniami Sądu Okręgowego, z których wynika, iż oskarżony, działając wspólnie z innymi osobami od początku miał zamiar dokonać przypisanego mu czynu. O powyższym świadczy jego sposób działania. Oskarżony działalność swoją prowadził w formie spółki prawa cypryjskiego, posługiwał się fałszywymi danymi personalnymi, konstruował umowy opiewające na zawyżone i nie prawdziwe kwoty udzielanych pożyczek, nie podejmował działań zmierzających do przypomnienia czy wręcz poinformowania pożyczkobiorców o wysokości rat, harmonogramach spłat, co w konsekwencji powodowało i powodować musiało opóźnienia w spłatach, czy też czasowy brak wpłat co wykorzystywano do natychmiastowej sprzedaży mieszkań. Wbrew twierdzeniom apelującego, oskarżony (i inne osoby zatrudnione w spółce) , zaineresowany był przede wszystkim, czy pożyczkobiorca jest właścicielem mieszkania i czy lokal jest zadłużony. Oskarżony osobiście pilnował, żeby lokale mieszkalne nie były zadłużone. W tym celu sprawdzał czy rzeczywiście pożyczkodawcy spłacali z zaciągniętych pożyczek przede

wszystkim zadłużenie w spółdzielni (vide zeznania świadka A. Ś. k 55556 akt postępowania). Pokrzywdzeni nie wiedzieli w jakiej wysokości są raty zaciągniętych pożyczek, albowiem sposób ich określenia w umowie był tak skomplikowany, że praktycznie uniemożliwiał wyliczenie prawidłowych rat (vide zeznania świadka B. G. – wysokość raty to czterokrotność stopy lombardowej NBP)co w konsekwencji dawało pretekst do sprzedaży lokali mieszkalnych. Na koniec przypomnieć należy, iż o sprzedaży mieszkań pokrzywdzeni dowiadawali się gdy następowała eksmisja, zaś po sprzedaży mieszkań, oskarżony nie rozliczał się z byłymi właścicielami co do zwrotu różnicy pomiędzy kwotą udzielonej pożyczki a kwotą uzyskaną ze sprzedaży lokalu. Odnosząc się w tym miejscu do zarzutów apelacji związanych z udzielonymi pełnomocnictwami dla pokrzywdzonych co do zwrotnego przeniesienia własności po spłacie pożyczki, podzielić należy pogląd Sądu Okręgowego, że fakt ten nie może skutecznie podważyć oceny modus operandi oskarżonego, ani też zamiaru z jakim działał, a to z tego powodu, iż pełnomocnictwa te wystawione były w dniu 17 maja 2012r i nigdy pokrzywdzonym przekazane nie zostały (vide kopie tych pełnomocnictw k. 6321-48 akt postępowania). Rację ma także sąd I instancji, że oskarżony miał świadomość przestępczego charakteru swojej działalności, świadczą o tym choćby zeznania świadka P., która stwierdziła, iż obaj oskarżeni podejmowali decyzje w sprawach związanych z prowadzoną działalnością (vide karta 6034 akt postępowania) i nawet w trakcie toczącego się postępowania karnego, gdy miała być przesłuchiwana, to polecili jej podawać zamiast swoich nazwiska G. B. i R. K., gdyż chcieli ukryć swoją tożsamość (vide karta 6033 akt postępowania).

Przyjęta przez Sąd Okręgowy kwalifikacja prawna także wątpliwości nie

budzi. Zarzut dotyczący obrazy art. 294 kk nie jest zasadny, albowiem

kwalifikacja prawna czynu przypisanego obejmuje konstrukcję czynu ciągłego. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż przepis art. 286 § 1 k.k. kryminalizuje działania polegające na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym przez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego działania. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Podkreślić należy, iż działanie sprawcy, określone w art. 286 § 1 k.k. jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, sprowadza się do trzech wymienionych w tym przepisie sposobów (vide wyrok Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2002 r., IV KKN 135/00, LEX nr 74478). Dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd, wystarczające jest każde, jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (vide wyrok Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2003 r., V KK 324/02, LEX nr 80291). Przenosząc powyższe na grunt sprawy rozpoznawanej stwierdzić należy, że dowody przeczą tezie aktu oskarżenia, iż oskarżeni wprowadzali pokrzywdzonych w błąd co do treści podpisywanych u notariuszy umów, zgodzić się należy natomiast z wywodami Sądu Okręgowego zawartymi na karcie 31 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, pokrzywdzeni niewątpliwie zdawali sobie sprawę z treści umów, jednak ich położenie, dramatyczna sytuacja materialna, wszczęte postępowania komornicze, brak pieniędzy na podstawową egzystencję, leczenie, zadłużenia i brak zdolności kredytowej w instytucjach zajmujących się udzielaniem pożyczek, w tym rzecz jasna w bankach, sprawiała, że akceptowali treść umów. Niewątpliwie ich sytuacja była przymusowa, z całą pewnością powody zaciągania pożyczek nie mogą być w świetle doświadczenia życiowego uznane za błahe (świadek G. - zadłużona na ponad 30 000 w dwóch bankach, brak

zdolności kredytowej, świadek C. - zadłużenie w spółdzielni i w bankach, postępowanie komornicze w toku, świadek Ś. - zwolniony z pracy, bez środków do życia, żona nie pracowała, była na rencie, świadek S. - zadłużenie w spółdzielni, brak pieniędzy na opłacenie kosztów leczenia, brak zdolności kredytowej). Słusznie także ustalił sąd I instancji, iż wprowadzenie w błąd dotyczyło zamiaru zwrotu nieruchomości bądź zamiaru rozliczenia się z pożyczkobiorcami w sytuacji sprzedaży mieszkań. Na koniec, odnosząc się do zarzutu dotyczącego pogwałcenia zasady specjalności w procesie ekstradycyjnym oskarżonego, uznać należy ten zarzut za niezasadny, a to z tego powodu iż zasada specjalności, wiążąc się z pojęciem tożsamości czynu, musi uwzględniać wszystkie etapy postępowania karnego, a przez to i fakt zmian w opisie czynów będących przedmiotem postępowania, w związku z którym poszukiwania oskarżonego i żądanie jego wydania zostało sformułowane. Dlatego dopuszczalne są różnice w opisie czynów (np. dotyczących czasookresu popełnienia przestępstwa), pod warunkiem utrzymania ich tożsamości, a taka z pewnością została utrzymana w sprawie niniejszej. Z powyższych względów zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego uznać należało za niezasadne. Niemniej jednak w wyniku kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia sąd odwoławczy wydał wyrok reformacyjny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego bowiem kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego nosi cechy niewspółmierności. Sąd Okręgowy orzekając karę uznał, iż w sprawie nie zachodzą żadne okoliczności łagodzące, które należałoby wziąć pod uwagę przy jej wymiarze. Tymczasem niewątpliwie okolicznością taką jest dotychczasowa niekaralność oskarżonego K., do czasu sprawy niniejszej oskarżony nigdy poprzednio nie wszedł w konflikt z prawem, nie popełnił przestępstwa. Kara w maksymalnej wysokości, przewidziana przez ustawodawcę dla danego typu czynu zabronionego zarezerwowana być musi dla sprawców co do których jej wymiar nie budzi wątpliwości, przy ocenie wszystkich dyrektyw wymiaru kary, do których bez wątpienia uprzednia karalność należy. Przeto uznać należy, iż wymierzona przez Sąd II instancji kara ośmiu lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia, szkodliwości społecznej przestępstwa, a także uwzględnia ustawowe cele kary w zakresie prewencji indywidualnej jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Biorąc powyższe pod uwagę podkreślić raz jeszcze należy, iż prawidłowo przeprowadzone postępowanie oraz ocena dowodów, zarówno osobno jak i w powiązaniu ze sobą dostarczyły jednoznacznych i kategorię argumentów pozwalających Sądowi Okręgowemu na wydanie zaskarżonego wyroku, zaś zarzuty i argumentacja apelującego nie podważyły skutecznie owych ustaleń Sądu I instancji, które Sąd Apelacyjny niemal w całości podziela. Wobec

powyższego Wyrok Sądu Okręgowego należało zmienić jedynie w zakresie wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz wobec niestwierdzenia uchybień określonych w przepisach art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.